

ga nekdo tišči naprej, da bi mu skočil za vrat kakor zver in ga ugriznil, da bi zakričal bolesti . . .

A kmalu se je zopet umiril, leno je začel pogledavati očeta in ustnice, tesno stisnjene, je razklenil, kot da mu hoče povedati nekaj skesanega . . . prav nič podobnega prejšnjim mislim . . .

„Oče, kje pa bova prenočila?“ ga je povprašal skoro boječe, videč, da se oče nič kaj ne zmeni zanj.

„Bova videla,“ se je odzval oče prijazno in obstal, ker dospela sta do vrbe.

(Konec prihodnjič.)

Ob solnčnem zatonu.

Trst. Molo San Carlo.

Plamen krvi je zaplal čez brezmejno ravan,
zlate oblake zažgal in ves sinji obok —
nemo umira nad vali drhtečimi dan,
žalost je v duši moji, moj Bog!

Jadro samotno v brezmejnost od solnčnih bregov
nosi se — kje so mu cilji in kje mu poti? —
Misel zaplula je moja čez morje mi snov,
ni ji poti in cilja ji ni.

Rože tonečega solnca, kako sem nekdam
ljubil vaš žametni, vaš plameneči škriat —
danes otožnost preveva vaš zlati smehljaj,
v duši jesen je, ni več pomlad.

Kam je vse šlo, vse življenje, ves blesk in ves hrum!
Tak neprebuden jeka nad lesom mre zvok.
Prazno srce je in tih valovanja je šum,
žalost le dušo polni, moj Bog!

Misli, vaš sen je končan, v dnu morjá pokopan,
sen o blestenju dveh marmornih, liljnatih rok —
V ognjih umira nad vali drhtečimi dan,
žalost je v duši moji, moj Bog!

Vojeslav Molè.